

ДОКЛАД

за проследяване динамиката в развитието и изпълнението на дейностите по проекта

Целенасочената работа с целевата група продължава да се развива планомерно, предвид предварително заложените графици на работа. През периода май 2015г. – декември 2015г., бяха осъществени общо 15 срещи. Общото часово разпределение възлиза на 39 часа. Всяка сбирка се отчита с присъствен график, в който участника поставя саморъчно своя подпис.

Съответните месечни присъствени листи се прилагат към архива на проекта.

Основната работа през този период бе насочена към овладяването на различни театрални техники, практически умения за боравене с разнообразни техники за актьорско превъплъщение, индивидуална работа, работа с партньор, работа с екип.

Как протичаха самите дейности?

Участниците винаги идваха 20-30 минути по-рано от уговореното време. Предвид, че са от различни възрастови групи и различни училища, използваха времето да споделят различни случки от ежедневието си, да обсъждат ситуации от предишни занятия, да обменят впечатления. Тези важни, според мен, минути ги сближаваха. Забелязваше се, че децата се отпуснаха все повече и повече. Намираха общ език, вълнуваха ги едни и същи неща, изслушваха се и ако някога

се критикуваха, то критиката беше градивна, без да има сърдити или недоволни.

Определено сбирките ни започваха по различен начин, но основното беше да споделим от какво са се впечатлили в предното занятие. Впечатляващото беше, че притеснението и неудобството в началото, постепенно отстъпваше на свободата на словото. Децата ставаха все по-слофоохотливи, изразяваха все по-свободно емоциите си, започнаха и да демонстрират държание на по-уверени млади хора. След минутките за откровение, както ги наричахме, следваше запознаване с целта и задачите на съответната сбирка. Децата изслушваха внимателно така наречения план, както и инструкциите, задаваха въпроси и често даваха предложения. Същинската работа започваше с упражнения за доверие между екипа. С всяка нова сбирка се забелязваше как децата разчитат едно на друго все повече, как си помагаша и търсеха помощ. Несигурността бавно ги напускаше, движенията и действията на тялото ставаха точни, умерени, автоматични, т.е. децата вече знаеха как да ходят, да седат и да се движат без да премислят всеки ход. Изслушваха внимателно всяка инструкция. Изпълняваха зададените упражнения с голяма прецизност, стремейки се да бъдат максимално добри. Често се критикуваха, но критиката им бе преобразена в смехотворна форма. Смеяха се заедно, помагаша си и се радваха на успехите си. Често преработваха дадени техники, даваха мнения, демонстрираха начини на изпълнения и правеха срещите, не само по-забавни, но изпълнени с повече възприятелни и представни качества. Така изграждаха цялостни представи за определени неща от заобикалящия ни свят.

В занятията включвахме техники от различни жанрове на театралното изкуство. Разказвах им за историята на театъра, от кога са първите сведения за създаването му, за броя на актьорите. Силно се впечатлиха когато разбраха, че в началото артисти са били само мъжете и те са играели и женските образи. Търсеха приликите и разликите на различните видове театър, създаваха истории, правеха сценарии и разиграваша действията. Често им задавах само дадена ситуация и ги

оставях те сами да измислят персонажа, развитието на действието, да разпределят ролите и да проиграт случката, като импровизират в момента на работа.

Към края на занятията всички седяхме в кръг и всеки изразяваше отношението си към протеклата работа по различен начин. Някои го изразяваха с жест или мимика, други използваха словото и охарактеризираха с дума, словосъчетание или цяло изречение.

Винаги загатвах какво ще се случи следващия път, за да държа будно любопитството им. Питам за срещнати трудности, забележки и впечатления. С всяка натрупана среща, забелязвах, че децата ставаха и по-критични и към своята работа. Давах много предложения, които си записвах, за да им обърна внимание за по-нататъшното ни развитие. Развитието на децата беше стремглаво. Искяха все по-нови и нови неща. Ясно се виждаше развитието им. Доказвах го отзивите на родителите им, учителите им, както и техни приятели. Доказвах го и децата, които непрекъснато настояваха да се увеличат сбирките, винаги пресрочвахме установеното време и за голяма радост, родителите им също започнаха да се събират и да споделят впечатления по проекта.

Установявах, с всяка поредна среща, че развитието на заложените потенциални възможности и потребности водеха до качествени резултати.

Децата все по-свободно изразяваха своите желания и чувства. Изчезна несигурността да осъществяват контакт. Всички преминаха на по-високо ниво. Имаха реална потребност да използват адекватно разнообразните театрални техники, да участва в музикални и танцови занимания и подходящи театрални етюди.

Съобразявайки се с тяхните потребности и предвид индивидуалните им възможности, реших, че трябва да дам нов шанс на децата, който да ги поведе още по-нагоре. Поканих театър „Весел“ да работят с децата. Организирах среща, на която се представиха и двете страни. Това беше огромно предизвикателство и за децата и за артистите.

В периода януари-април се осъществиха общо дванадесет срещи. Едвали ще намеря думи да ги опиша. Срещите бяха жадувани, изпълнени с невероятен заряд, преливащи с огромно настроение, смях, закачки и много работа. Макар и изморени, след всяка среща, децата сядаха или лягаха по пода, започваха да споделят впечатления, да разказват и пресъздават ситуации, често имитирайки и артистите. Веско и Марги са артистите, които работят с децата. Дългогодишната им работа с деца ги е научила да познават добре потребностите им. В една от срещите те ми споделиха: „Роси, децата имат огромен потенциал и са сташно мотивирани.“

Наистина децата са много мотивирани. С всяка среща се вдигаше нивото на информираност, трупаха се положителни качества. Работата в групата придобиваше популярност. Скоро в групата влязоха и пет деца като доброволци. В един момент занятията вече придобиха друг облик. Работата с артистите ги мотивираше още повече. Децата постепенно започнаха да гледат на нещата, не само като забавление, но и като едно сериозно и огромно предизвикателство. Всичко, което им показвах Веско и Марги бе професионално, разкриващо им красотата на театъра, неговата необятност и същност. Децата не просто репетираха, децата творяха, съпреживяваха, учеха все по-нови и нови неща. На пръв поглед просто изглеждащи неща придобиваха силата на значими. Бурно изразяващите се емоции се контролираха резултатно, устната реч се превръщаше не само в средство за общуване, а в средство за себеизразяване, внушение и социално взаимодействие. Артистите успяха да формират у децата и музикална и художествена култура, да развият уменията им и компетентностите, да формират нови умения. Отново децата направиха стъпка напред. Реално придобиха потребност да използват адекватно разнообразни театрални техники, да участва в музикални и танцови занимания, да участват в подходящи театрални етюди, да получат положителна оценка и внимание. По този начин участниците развият потенциалните си способности за себеизразяване чрез изразните средства на различните видове изкуства и най-вече на театъра.

Натрупали достатъчен опит, съчетан с уменията и възможностите им, децата поеха и поредното предизвикателство. Обсъдиха няколко пиеси, прецених възможностите си и решиха, че е време да представят това, което научиха. Сега вече репетират върху пиеса, с която ще се представят при последната партньорска среща в гр. Велико Търново. Костюмите и декорите ще бъдат приготвени от самите деца. На една от срещите родителите споделиха, че ще помогнат. Изникна идеята да направим нещо като театрална работилница, в която деца и родители да работят в екип.

До днес целевата група по проекта се характеризира с добра попълняемост. Остават редовни посещенията на децата, работата протича спокойно и отговорно. И деца, и ръководители обменят споделения опит от Палермо, Италия. Радваме се на изключителна отговорност от страна на родителите, които са непрекъснато до нас ръководителите.